

Свідчення очевидців

*Козакова Ганна Федорівна,
1921 р.н. Народилась в селі Ставище.*

Щоб вижити, їли все, пекли буряки. Збирали на городі залишки пригнивної картоплі. Сушили і варили трави, збирали в лісі жолуді. Людей, померлих від голоду, хоронили в одній величезній ямі. Які не могли дожити до наступного дня, забирали наперед і везли на цвинтар напівживими разом з мертвими, щоб ще раз по них не їхати.

*Свідчення записала вчителька-пенсіонерка Ю. З. Маташ
30.06.2007 року.*

*Свинаренко Надія Петрівна,
1923 р.н. Народилась в селі Ставище, вул. Слобода.*

Це були страшні часи для людей нашого села. Не видержуючи голоду, масово помирили дорослі й малі. Люди були настільки безжалісні одне до одного, що готові, заради того, щоб вижити, навіть вбити. Ніколи не забуду жажливу подію, яка трапилася в наших Ставищах. Жителька села (прізвища не пам'ятаю), заманоючи діток до своєї хати, вбивала і варила з них їсти. А голівки закопувала під стінами своєї хати.

*Минчук Антоніна Панасівна,
1925 р.н. Уродженка села Ставище.*

Я була восьмирічною дівчинкою, коли почався той страшний голод. Наша сім'я була великою, всім дуже хотілося їсти, але не було

в хаті нічого. Рвали плоди і листя глоду, сушили, товкли і пекли млинці. Ходили у сусіднє село ловити черепах. Їли корінь рогози, калачки. Люди пухли і вмирали одне за одним. Моя сім'я практично вся вимерла і похована була під старенькою хатою.

*Свідчення записала завідуюча бібліотекою села Ставище
Л. А. Чолан 23.06.2007 року.*